

theater heb gespeeld als er daar tijdens de repetities op de set stond.

Dirk Roofthoof: Tegenover beroemde acteurs heb ik weinig gêne. Als ik Robert De Niro zou zien, zou ik denken: die is in hetzelfde bedje ziek als ik. Maar sportmannen! Die hebben zo'n uitstraling dat ik altijd onder de indruk ben, ook al ben ik er geen supporter van. Ooit nam ik met de Needcompany het vliegtuig van Barcelona naar Sevilla. Plotseling stapte daar de hele ploeg van F.C. Barcelona binnen. Iedereen begon abnormaal te doen. Mensen wuifden naar hun vrouw achteraan in het vliegtuig, terwijl daar niemand zat. De piloot kwam vanalles nakijken, zo van 'just checkin' the walls', dat soort dingen. Zelf had ik me voorgenomen om ze allemaal met rust te laten. Maar toen kwam Brian Laudrup links van mij zitten, en Johan Cruyff rechts van mij. Ik zat in het midden van die twee, en mijn adem stokte. Ik dacht: ik laat ze met rust, ik doe alsof ik ze niet ken, ik spreek er geen woord tegen. Maar het was een vlucht van drie uren. Na een uur stond ik recht, zei tegen Cruyff – in het Spaans tegen een Hollander – 'Perdona me', en liep naar het toilet. Ik moest niet eens plassen, ik deed maar alsof. En wanneer ik terugkeerde, zei ik: 'Gracias'. En een uur later precies hetzelfde. Maar verder geen woord. Stel je voor dat ik had gezegd: 'Ik ken u. Jij bent Johan Cruyff'. En dat hij had geantwoord: 'Ja, en wie ben jij?' – 'Ik? Ik ben Dirk Roofthoof, acteur bij de Needcompany'. Hoe schamel zou ik dan niet zijn geweest? Cruyff was een absolute superster.

Dominique Deruddere: Het vreemde is dat ze dat zelf heel anders zien. Zo werd ik ooit na een wedstrijd van Club Brugge in de bar van de spelers uitgenodigd. Ze waren er allemaal: Ceulemans, Van Der Elst, al die grote mannen. Ik begon er vol ontzag en respect mee te praten, en toen zegden die: 'Jamaar, Dominique, jij hebt een film in Amerika gedraaid, dat is toch fantastisch. Jij hebt tenminste een ècht beroep, jij creëert dingen, en wij zijn maar gewone voetballertjes.' Die draaiden dat helemaal om.

Dirk Roofthoof: Onlangs zag ik in een café John Hiatt. Ik draaide me om, en hij keek me recht in de ogen en knikte. Die stond daar helemaal alleen. Op zo'n moment zou je naar hem toe moeten lopen en zeggen: 'Ik vind je platen fantastisch, ik bewonder je werk.' Maar je doet het niet, want je denkt: 'Wat zal hij van me denken? Dat ik een dikkenek ben? Of een flemer, een elleboogwrijver of een groupie?' Dat speelt allemaal door je hoofd, hé. En dan blokkeer je en begin je heel kunstmatig te doen. Het blokkeert je spontaneïteit.

Dominique Deruddere: Met vrouwen is het nog erger. Na de première van *Bandini* in Amerika zat ik met Madonna aan tafel. Maar

ik heb toen de hele avond met Sean Penn en Charles Bukowski zitten praten. Madonna probeerde enkele keren een gesprek aan te knopen. Ze klopte op mijn schouder, en zei: 'I really like your movie'. Ik zei dan, 'Thank you', keek meteen de andere richting uit, en zei: 'Oh, yes, Charles...' Madonna was niet alleen een ster, maar ook nog een vrouw, en dan is het blijkbaar toch nog makkelijker om met een mannelijke ster te praten. Madonna zal me wellicht een boer gevonden hebben. Ik hing daar de hele tijd over die tafel om met Bukowski te praten.

Etcetera: Nu we het toch over vrouwen en schoonheden hebben: het sterrendom heeft vaak ook met het uiterlijk te maken. Wanneer Faye Dunaway zich met de belichting bemoeit, doet ze dat dan vanuit haar rol of vanuit haar ijdelheid?

Dominique Deruddere: Het paste bij haar rol. Ze moest een soort mythische Amerikaanse vrouw spelen, ze moest mooi zijn. Maar Amerikaanse acteurs zijn natuurlijk heel erg met hun uiterlijk bezig, dat is eigen aan de Amerikaanse maatschappij. Mensen doen er met kerstdag hun moeder een facelift cadeau, en hun dochter een borstimplantatie. Ze willen er mooi uitzien, ook de acteurs. Faye Dunaway heeft bijvoorbeeld niets liever dan dat je haar benen filmt. Ze vindt van zichzelf dat ze mooie benen heeft, en van zodra ze de kans krijgt laat ze die zien. In *Barfly* zie je ze de godganse tijd.

Josse De Pauw: Je leest ook vaak verhalen over sterren die geen lelijke personages willen spelen omdat het hun sterrendom kan beschadigen. Tja, dan komt dat sterrendom heel erg in de weg te zitten. Het is vanuit dat sterrendom dat je wilt dat je personage sympathiek blijft en dat het er 's ochtends mooi uit ziet, ook al heeft het een hele nacht slecht geslapen. Het is vanuit dat sterrendom dat je bepaalde personages speelt, en andere niet. Wie het accent op het spelen legt en zijn speelterrein zo breed mogelijk wil houden, is dus gebaat dat sterrendom zo ver mogelijk van zich weg te houden. Maar nogmaals: als het samen gaat, vind ik het toch wel indrukwekkend. Er zijn acteurs die sterren zijn en toch nog geregeld mooie dingen presteren. Dat ze in zo'n systeem recht kunnen blijven, vind ik straffe kost, want daar kruipt volgens mij onnoemelijk veel energie in. Nicholson kan dat. En Faye Dunaway ook. Ik heb die nog mooie dingen zien doen, terwijl ze eigenlijk al een zogenaamde ster was.

Etcetera: Dominique, is het jou bij de casting van films al overkomen dat acteurs afhaakten omdat ze hun personage onvoldoende aantrekkelijk vonden?

Dominique Deruddere: Jawel, één keer. De rol van Ornella Muti in *Bandini* zou oor-

spronkelijk door Isabella Rossellini worden gespeeld. Ze kreeg het scenario toegestuurd, en om één of andere reden dacht ze dat ze voor de rol van Faye Dunaway werd gevraagd. Toen ik er met haar over sprak, zei ik: 'Men heeft je verkeerd ingelicht, ik wilde je voor die andere rol.' 'Oh,' zei ze, 'Die huisvrouw, die lelijke.' Ik zei: 'Ze hoeft niet noodzakelijk lelijk te zijn.' Maar ik zag al meteen aan haar blik dat het 'njet' zou worden. Ze wilde een mooie, mythische Amerikaanse vrouw spelen. In een arm vrouwtje had ze geen zin.

Dirk Roofthoof: Met dat soort dingen zijn wij toch niet bezig. Hoe vaak hoorde ik niet dat de personages uit *Hombres Complicados* zo'n lelijke mensen zijn? Of dat je er geen sympathie voor kunt opbrengen. So what? Waarom zou ik altijd sympathieke personages moeten spelen? Dat heeft toch alleen maar met ijdelheid te maken. Ik herinner me dat ik in een Vlaamse serie speelde. Er was een actrice die een wat verwaterd vrouwtje moest vertolken en om de haverklap zei: 'Ik durf dat! Ik durf zonder make-up te spelen.' Alsof dat een prestatie zou zijn. Waarom zou een vrouw er in een film niet slecht mogen uitzien? Het is ijdelheid. Ofwel de vrees dat het publiek het onderscheid tussen de acteur en het personage niet zal kunnen maken. Zo ken ik trouwens ook nog een aantal actrices die niet willen dat hun kont wordt gefilmd. Een geklede kont, hé.

Josse De Pauw: Dat kan natuurlijk verrassend zijn. Zo herinner ik me mijn eerste film. Ik kwam uit het theater en was dus gewend alleen aan de voorkant te denken. Maar toen zag ik me in die film het beeld uitlopen, en ik dacht: het is niet te geloven. Ik had nog nooit mijn kont gezien.

Dirk Roofthoof: En ga je daarom een volgend keer zeggen dat ze die niet meer mogen filmen?

Josse De Pauw: Neen, maar ik schrok wel. Het is toch zeer avondvullend, zo'n kont.